

Arrest

nr. 193 545 van 12 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij met een brief van 24 april 2017 meedeelt dat verzoeker is ondergedoken en dat de termijn van overdracht verlengd werd tot achttien maanden.

Verzoeker dient op 14 november 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat zijn vingerafdrukken op 31 augustus 2016 werden geregistreerd in Italië wegens illegale binnenkomst. Op 2 februari 2017 wordt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : G. G. (...)
voornaam : A. (...)
geboortedatum : 01.01.1989
geboorteplaats : Adi Teklai
nationaliteit : Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 14.11.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 31.08.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene, staatsburger van Eritrea, werd verhoord op 17.11.2016 en verklaarde dat hij Eritrea in mei 2015 verliet om naar Soedan te reizen om daar 1 maand bij familie in Khartoem te verblijven. Hij gaf aan vervolgens naar Libië te zijn gereisd om daar in totaal ongeveer 2 maanden te verblijven alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 31.08.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat hij ongeveer 3 weken in Milaan verbleef en 1 nacht in Ventimiglia. Hij gaf enerzijds aan op straat te hebben geleefd, maar anderzijds ook in een kamp van het Rood Kruis te hebben verbleven alvorens naar Frankrijk te reizen om daar 1 week dakloos te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens naar België te zijn doorgereisd om er op 28.10.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 14.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 29.11.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat het één van de weinige landen is waar er vrede heerst. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat hij de keuze gemaakt had om naar België te komen en nu hij zich daar bevindt hij er ook wil blijven. Hij gaf ook aan dat hij niet goed ontvangen werd in Italië en dat hij er op straat geslapen heeft.

Bovendien uitte de betrokkene middels een schrijven van zijn advocaat d.d. 20.01.2017 formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te

dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene uitte tijdens zijn gehoor vooreerst bezwaar omdat hij voor België koos en nu hij er was, er ook wil blijven. Daarnaast gaf hij aan dat hij in Italië niet goed ontvangen werd, dat hij er op straat geslapen heeft.

Middels de tussenkomst van zijn advocaat uitte de betrokkene andermaal zijn bezwaar en gaf hij verschillende argumenten om zijn verzet te rechtvaardigen. Ten eerste gaf de advocaat van de betrokkene aan dat zijn cliënt maand in Italië verbleef en gedurende die gehele periode geen opvang heeft gekregen en aldus op straat diende te slapen. Ten tweede werd gesteld dat de betrokkene tijdens zijn verblijf zelf heeft kunnen vaststellen hoe catastrofaal de opvangomstandigheden en de behandeling van asielaanvragen in Italië zijn. De advocaat van de betrokkene stelt dat het op basis van deze ervaring is dat hij geen overdracht aan Italië wenst. Bovendien wordt inzake opvang en de behandeling van asielaanvragen verwezen naar zowel internationale rapporten als nationale en internationale rechtspraak. Ten derde wordt geargumenteerd dat het feit dat er een Europees relocatieprogramma actief is in Italië aantoonst dat de Italiaanse autoriteiten de asielinstroom niet kunnen beheersen. Tot slot wordt gesteld dat de betrokkene een kwetsbaar profiel heeft en individuele garanties derhalve noodzakelijk zijn.

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat hij voor België koos en nu hij er is, er ook wil blijven, wensen we andermaal te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de opvangcondities, merken we vooreerst op dat de betrokkene zeer uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens zijn gehoor gaf de betrokkene enerzijds aan bezwaar te hebben omdat hij er slecht ontvangen werd, meer bepaald dat hij er op straat moest slapen. Anderzijds gaf hij aan tijdens zijn verblijf in een kamp van het Rood Kruis te hebben verbleven. Bovendien stelde de advocaat van de betrokkene tijdens zijn tussenkomst dan weer dat de betrokkene gedurende zijn gehele verblijf van 1 maand in Italië op geen enkel moment opvang heeft genoten en de gehele periode op straat diende door te brengen. We wijzen er op dat er aldus sterke tegenstrijdigheden aanwezig zijn in de diverse verklaringen, die de geloofwaardigheid van het relaas van de betrokkene aantasten.

Indien we aannemen dat de betrokkene effectief geen opvang heeft genoten gedurende zijn verblijf in Italië, wensen we er op te wijzen dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn').

Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens zijn verblijf van één maand in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn."

Daarnaast gaf de advocaat van de betrokkene aan dat zijn cliënt gekant is tegen een overdracht aan Italië omdat hij tijdens zijn verblijf zelf mocht ervaren hoe catastrofaal de opvangomstandigheden en de behandeling van asielaanvragen is. De advocaat van de betrokkene stelt dat zijn cliënt zich aldus baseert op zijn eigen ervaringen in Italië. We merken dienaangaande op dat het merkwaardig is dat eerst uitdrukkelijk gesteld wordt dat zijn cliënt geen enkele opvang genoot gedurende de gehele periode die hij in Italië verbleef en er dus de gehele tijd op straat diende te leven, om dan te stellen dat de betrokkene getuige is geweest van zowel de vermeende 'catastrofale' opvangomstandigheden als de vermeende slechte behandeling van asielaanvragen en dit op basis van persoonlijke ervaring. Het is merkwaardig dat de betrokkene verklaarde op straat te hebben geleefd, maar toch getuige te kunnen zijn geweest van de concrete opvangomstandigheden in opvangcentra. Het is eveneens merkwaardig dat de betrokkene verklaarde geen asielaanvraag te hebben ingediend en aldus gedurende de gehele periode illegaal in Italië te hebben verbleven - hetgeen bevestigd wordt door het vingerafdrukkenonderzoek - en hij toch getuige kon zijn van de manier waarop de Italiaanse autoriteiten asielaanvragen behandelen.

Andermaal getuigen deze verklaringen van interne tegenstrijdigheden en tasten ze de geloofwaardigheid van deze verklaringen ons inziens sterk aan.

Betreffende de opmerking van de advocaat van de betrokkene dat het feit dat er een Europees relocatieprogramma actief is in Italië aantoont dat de Italiaanse autoriteiten de asielinstroom niet kunnen beheersen, merken we op dat deze maatregel niet tot doel heeft de lidstaten te ontheffen van de integrale toepassing van Verordening 604/2013.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk

vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling .

werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor - wat zijn gezondheidstoestand betreft - soms een gezwel in zijn hand te hebben aangezien zijn bloedsomloop niet ideaal is. Bovendien gaf hij aan last te hebben van hoest door de winter. We merken op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDArapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Indien de betrokkene toch een medisch probleem zou ervaren, verwijzen we naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. De advocaat van de betrokkene argumenteerde dat de betrokkene een kwetsbaar profiel heeft en individuele garanties noodzakelijk zijn. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1989 geboren man zonder kinderen wiens echtgenote in Eritrea verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde soms last te hebben van een gezwel in zijn hand en van een hoest door de winter, maar tijdens de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen

bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze",

pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor

asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië (1) kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 29.11.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationa Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3.2, 1 en 2 van de Dublin III Verordening, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 1, 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat sedert het AIDA rapport van 2015 andere rapporten werden gepubliceerd over de situatie in Italië, zijnde het OSAR rapport van augustus 2016, waarin ingegaan wordt op de actuele opvangsituatie in Italië voor voornamelijk Dublin-terugkeerders en het rapport van Amnesty International van oktober 2016. Hierin zou er melding gemaakt worden van ernstige gebreken in de opvangplaatsen. Het bestuur zou zich ermee tevreden stellen te verwijzen naar enkele passages van het AIDA rapport om te stellen dat zij waarschijnlijk zal worden opgevangen. OSAR zou gepreciseerd hebben dat de projecten waarvan sprake in het AIDA rapport niet meer werden verlengd sedert de zomer van 2015. Hij stelt dat er geen garanties werden bekomen van de Italiaanse autoriteiten en dat hij zich bij terugkeer zal bevinden op straat. Hij zou niet opnieuw toegang krijgen tot de opvangstructuren.

2.2. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013;

- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, last updated tot December 2015;
- Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;
- AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015;
- SFH, "Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016;
- <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprax-expansion>
- "Third Resettlement and Relocation forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015
- EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië
- EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland.
- EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10 A.M.E v. Nederland.

De verwerende partij oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening naar Italië worden overgedragen er geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, merkt de Raad op dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoeker niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, de tussenkomst van de raadsman, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Tijdens het Dublinverhoor van 17 november 2016 verklaarde verzoeker dat hij Eritrea in mei 2015 verliet om naar Soedan te reizen, waar hij één maand bij familie zou hebben verbleven. Hij zou vervolgens naar Libië zijn gereisd, waar hij ongeveer twee maanden zou hebben verbleven, waarna hij naar Italië reisde. Hij verklaarde ongeveer drie weken in Milaan te zijn verbleven en één nacht in Ventimiglia. Hij zou op straat hebben geleefd maar ook in een kamp van het Rode Kruis. Vanuit Italië zou hij naar Frankrijk zijn gereisd, waar hij één week dakloos was. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij de keuze had gemaakt om naar België te komen en hier ook wilde blijven. Hij verklaarde dat hij niet goed ontvangen werd in Italië en er op straat heeft verbleven. Op 20 januari 2017 uitte verzoeker via een tussenkomst van zijn raadsman verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten. Uit voorgaande blijkt dat verzoeker enerzijds verklaarde op straat te hebben geleefd, terwijl hij anders verklaarde opgevangen te zijn geweest door het Rode Kruis. Enerzijds verklaart hij op straat te hebben verbleven, maar anderzijds zou hij problemen ondervonden hebben met de opvang voorzien door de Italiaanse autoriteiten. De verklaringen van verzoeker en de tussenkomst door de raadsman vertonen wel degelijk tegenstrijdigheden, zoals ook werd opgeworpen in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift hier niet op in. Daarenboven gaat hij er ook aan voorbij dat hij in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend, waardoor de Italiaanse autoriteiten niet dienden te handelen conform de Richtlijn van 2013/33/EU (Opvangrichtlijn). Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing werd uitdrukkelijk ingegaan op de verklaring van verzoeker, die hij aflegde tijdens het Dublinverhoor en de inhoud van de tussenkomst van zijn raadsman. Verzoeker heeft geen inhoudelijke kritiek op de desbetreffende motieven.

Waar verzoeker ingaat op de algemene situatie in Italië, dient erop te worden gewezen dat de zware bewijslast rust op de vreemdeling zelf die een schending van artikel 3 EVRM inroept, waarbij door de

vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In de bestreden beslissing werd verder ingegaan op het arrest Tarakhel van het EHRM en terecht geoordeeld dat het in casu een in 1989 geboren man zonder kinderen betreft wiens echtgenote in Eritrea verblijft en wie geen attesten heeft aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. In dit verband dient gewezen te worden op het zeer recent arrest Ali and others v. Switzerland and Italy (decision n°30474/14, 4/10/2016), waarin het EHRM stelt dat zij reeds oordeelde dat een overdracht van een volwassen asielzoeker, waaronder inbegrepen diegene die medische hulp nodig hebben, maar die niet in kritieke toestand verkeren, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM:

"36. As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases."

Verzoeker verwijt het bestuur overgegaan te zijn tot een partiële lezing van het AIDA rapport, maar maakt zelf niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van structurele problemen in het kader van de opvang van asielzoekers. Zoals ook afdoende blijkt uit de bestreden beslissing, brengt een lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier geen onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren. Daarentegen is gebleken dat er zich een veeleer genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers. Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoeker na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de verwerende partij geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin III Verordening aan Italië worden overgedragen. Uit publicaties van het ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Het SPRAR opvangnetwerk, dat 32.000 personen kan herbergen, werd in het leven geroepen. Indien die vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar zij in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door de verwerende partij werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd.

Verder dient te worden opgemerkt dat op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") een plan werd onthuld voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Ook in het SFH rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Aangaande het SFH rapport luidt de bestreden beslissing verder als volgt:

“Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar deze tekortkomingen zijn niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd om welke redenen er wordt geoordeeld dat, ondanks het gegeven dat er in het voormeld rapport gewag wordt gemaakt van tekortkomingen, die niet in die mate en op een dergelijke schaal aanwezig zijn dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Waar verzoeker zonder meer stelt dat hij geen opvang meer zal kunnen genieten in Italië, gaat hij eraan voorbij dat uit het AIDA rapport up to date tot december 2015 blijkt op pagina 62 dat opvang kan worden genoten, nadat een asielaanvraag werd ingediend:

“The LD 142/2015 clarifies that the reception measures apply from the moment applicants have manifested their willingness to make an application for international protection, and that access to the reception measures is not conditioned upon additional requirements. However, access to SPRAR centres is only granted to destitute applicants. Destitution is evaluated by the Prefecture on the basis of the annual social income (assegno sociale annuo). According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions.”

Op pagina 64 van het AIDA rapport blijkt het volgende:

“If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.”

In casu diende verzoeker in Italië geen asielaanvraag in, wat hij niet betwist, en genoot hij aldus in deze lidstaat op geen enkel ogenblik opvang als asielzoeker, zodat niet blijkt dat hij thans dienstig kan verwijzen naar de aangehaalde sanctie van intrekking van de materiële opvangvoorzieningen als asielzoeker kan voorhouden dat hij op deze grond niet langer gerechtigd zal zijn op opvang. Aldus toont hij ook niet aan dat het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing in strijd is met de gegevens zoals deze blijken uit het administratief dossier of dat op dit punt verduidelijkingen of garanties dienden te worden verkregen vanwege de Italiaanse autoriteiten. In casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij verstoken zal blijven van enige opvang.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, werd in de bestreden beslissing eveneens rekening gehouden met het recente rapport van Amnesty International, waaromtrent geoordeeld werd dat dit rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen van aankomst bij de Italiaanse hotspots wat niet van toepassing is daar verzoeker zal worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening. Verzoeker zal na overdracht aan Italië de mogelijkheid hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en hij zal niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een grondig onderzoek van de aanvraag.

Het loutere feit dat de Italiaanse autoriteiten niet expliciet hebben ingestemd met de overname van verzoeker, houdt niet in dat zij de minimumnormen niet zouden respecteren. De Dublin III Verordening voorziet immers uitdrukkelijk in de hypothese waarin de verantwoordelijke lidstaat niet binnen de voorziene termijn antwoordt en koppelt hier uitdrukkelijk een tacit agreement aan. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat het gegeven dat er in casu sprake is van een impliciet akkoord op zich geen afbreuk vermag te doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Dit zou immers ingaan tegen de doelstelling en bepalingen van de Dublin III Verordening. Het komt verzoeker toe concrete elementen voor te leggen waarom op grond van dit impliciet akkoord er alsnog een ernstig risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Op dit punt blijft hij in gebreke.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC